

DŘÍV, NEŽ TĚ USPÍ DÉMONI

SOMETHING COLD AND DAMP BRUSHED AGAINST HER LEG.
IT FELT LIKE A HUMAN HAND, A DEAD HUMAN HAND,
THE MOISTNESS OF ITS EARTHEN GRAVE
STILL CLINGING TO ITS ROTTING FLESH.

HEATHER L. REID

KIOKAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2013 by Heather L. Reid
Translation © Ondřej Duha, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PRETTY DARK NOTHING
vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Month9Books
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Anetta Nová
Design obálky Mette Breth Designs
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-431-1

Kapitola jedna

Quinn už dvacet tři dní neprospala celou noc v kuse. Nemohla. Ne, když ve snech čekali oni.

V koutech se choulily stíny, které nezahnala ani rozsvícená světla, a čekaly, až začne být neopatrná. Zívala a oči se jí zalévaly slzami ve snaze vyplavit písek, co se jí hromadil pod víčky. Přitiskla si sluchátka na uši, zesílila zvuk, jak to jen šlo, a nechala Metal Mania Six, aby ji budili svým jekotem. Mimo rytmus bušila hlavou o pelest staré postele, rychlá pronikavá bolest jí nedovolovala usnout. Snad po tisíci se podívala na budík na nočním stolku a silou vůle ho nutila, aby přeskočil minuty zbývající do rána. Půl sedmé. Hodina a půl do východu slunce. Nebyla si jistá, jestli vydrží tak dlouho. Možná by měla nechat odpočinout očím, ale ne dost dlouho, aby usnula. Metal Mania Six varovně kvíleli, když víčka zakmitala a zavřela se. Pohupování zpomalilo a pak ustalo. Quinn se svalila na bok.

Po odhalené pokožce se jí plazil strašidelný chlad a tečkoval ji husí kůží. Proti mrtvé váze jejího spícího těla se z druhé strany pelesti tlačilo cosi temného a zlověstného. Dřevo se chvělo a sténalo, jak se něco zlého dralo ven, hledalo bránu, kterou otevíral hluboký spánek. Quinn se zrychlil dech při pomýšlení na to, co se stane, ale bylo moc pozdě. Byla bezmocná, už ve stavu strnulosti mezi bdělostí a sněním, a nezbývala jí energie bojovat.

Trvalo jen vteřinu, než se závoj mezi realitou a noční můrou protrhl. Pelest prorazily úponky mlhy a obtočily se jí kolem krku. Vykřikla, hudba zakvílela. Smyčka se stáhla pevněji, zaryla se jí do dýchací trubice, zadusila její výkřik. Zatařala si prsty do krku, zatímco se jí úponky plazily po krku a ústech. Náhle byly všude kolem cáry mlhy, obtáčely její

tělo, svazovaly ji centimetr po centimetru živým provazem. Kopala a mávala rukama, ale mlha ji pohřbila.

Mlha táhla Quinn skrz prasklinu a zavěsila ji ve své pavučině natažené přes černou propast tunelu. Potom se úponky jeden po druhém odmotaly, zmizely ve zdech a nechaly gravitaci, aby ji stáhla do dlouhého, děsivého volného pádu. Jak padala, převalovala se a točila v naději, že to tentokrát bude jiné, že se její prsty zachytí něčeho, co pád zastaví. Ale nahmatala jen vzduch a zem se jí řítila vstříc.

Za pár vteřina dopadla na chladnou, tvrdou zem a vyrazila si dech. Hekla. Povědomý pach vlhkosti a rozkladu ji upozornil na to, kam ji temnota dovlekla.

Potácivě se postavila na nohy. Okolo malé paseky stály na stráži mohutné stromy, jejichž sukovitě a pokroucené kmeny odrážely pocity v jejím žaludku. Úzkou cestu přes mýtinu ozařovaly útržky měsíčního světla. Lesní půdu pokrývalo suché listí, jehož křehké žilky křupaly pod černými koženými holínkami, když se pomalu blížila k cestě.

Snažila se být potichu, ale dýchala ostře a přerývaně. S divoce bušícím srdcem se ohlédla přes rameno a hledala je. Vždycky tam byli. Po zádech jí stékal pot a třásla se, zatímco se hustá mlha vinula bludištěm stromů a pohlcovala je, až jí nakonec zablokovala cestu ven.

Panika se přesunula ze žaludku do nohou, když zády naražila do silného dubu, v jehož hrubé kůře se jí zachytil pramen dlouhých vlasů.

Obklopoval ji tmavý kruh mlhy, její šedozelený opar pohlcoval měsíční světlo. O nohu se otřelo něco chladného a vlhkého. Připomínalo to lidskou ruku, mrtvou lidskou ruku, na jejímž hnijícím mase ulpěla vlhkost hlíny v hrobě. Do hrdla jí stoupla žluč a ztěžka polkla, aby se nepozvracela. Otřásla se, když ta tělesná vlhkost našla její dlaň, postupovala mezi prsty a zachvátila obě její zápěstí, svázala je dohromady. Když se pokusila ze sevření toho kouře vymanit, dosáhla

jen toho, že se ten živý provaz utáhl, až jí bolest tančila po každém nervu.

Než stačila mrknout, vystřelily ze tmy dva nové přízračné výhonky, popadly ji za nohy a strhly ji na lesní půdu. Pod nehty jí vnikla hlína. Nos jí naplnil pach tlející zeminy vyrušené ze zimní dřímoty.

„Jdeme si pro tebe, Quinn,“ zasyčela mlha.

Zem zemi. Sama od sebe se jí v hlavě vynořila představa jejích rodičů házejících hrsti hlíny na rakev spuštěnou do země. Z očí jí vyklouzly slzy. Nechtěla zemřít.

Doplazily se k ní další výhonky, kroutily se a měnily v desítky tmavých stinných postav. Obklopily ji a jejich těla byla černější než okolní noc.

„Nemůžeš uniknout. On tě už nechrání.“ Tmavé stíny k ní natahovaly ruce. „Není úniku, Quinn. Zem zemi. Všichni zemřou. A někteří dříve než jiní.“

„Ne!“ S trhnutím se probudila. Vedle postele se leskly tři plechovky Red Bullu. Po máslově žlutých zdech se rozlévalo teplé zlatorůžové světlo východu slunce. Quinnin přehrávač MP3 se v době, kdy dřímala, vypnul. Budík ječel a ona nahmatala vypínač. Sedm dvacet. Spala až do rána.

Jiná rána by stiskla tlačítko, kterým se zvonění odkládalo na později, ale teď ne. Ne po týdnech, kdy strávila poslední hodiny noci schoulená pod příkrývkou jako dítě.

Před osmnácti měsíci se jí začalo zdát o tmavých tvorech, kteří se po ní natahovali ze stínů – v den, kdy její otec vyšel ze dveří a už se nevrátil. Nejdřív si myslela, že se tak její podvědomí vyrovnává se ztrátou. Vypadalo to jako normální noční můry, které se rozplynuly v ranním světle – pouhé sny. Teď začaly být zlověstné, svou živostí přecházely do reality, děsily ji i přes den a ona nevěděla, jak se jich zbavit.

Vytáhla si z uší sluchátka a zaplavilo ji ticho prázdného domu. Přepnula přehrávač MP3 na svou oblíbenou ranní stanicí a zasunula ho do podstavce s reproduktory. „XTRM

extrémní hudba. Celou dobu všechny vaše oblíbené hity. A teď je tu nový hit *Intesity* od skupiny *Skipping Zombies*.“

Quinn vystrčila jednu nohu zpod přikrývky a nechala ji viset těsně nad tmavým prostorem mezi matrací a podlahou. Kousla se do spodního rtu a silou vůle se přinutila ponořit palec nohy do stínu a pak pomalu natáhnout nohu, až se setkala s podlahou. Počkala. Z prostoru pod postelí po ní nic nechňaplo, aby ji to protáhlo tmavými prasklinami. Podlaha zavržala, když přenesla celou váhu těla na pevná dřevěná prkna. Seděla zády k ozářenému oknu směrem k mírně zastíněné straně pokoje.

Zesílila trochu rádio, aby hudba přehlušila její strachy, a vymotávala druhou nohu ze zmuchlaných přikrývek, dokud holé chodidlo nezaplavilo sluneční světlo a světlo ji nenabilo odvahou.

Na zadní straně dveří do šatny visela uniforma roztleskávačky Westlandské střední, nažehlená z čistírny. Lesklý igelitový obal byl posměšnou připomínkou faktu, že Quinn zůstávala na lavičce a byla nucená sledovat z postranní čáry Kerstin, která uchvátila prázdné místo kapitánky, stejně jako Quinn připravila o přítele Jeffa.

Zamířila k arkýřovému oknu, z něhož byl výhled na zahradu, otočila klíčku na středové tabuli, zatlačila a zvedla ji nahoru. Chladný říjnový vzduch voněl čerstvě posekanou trávou a ona zavřela oči, když se dovnitř vlilo ranní slunce a políbilo ji na obličej.

Slunce zahalil plující mrak; Quinn se otřásla, otočila se a rozhlédla se po pokoji po temných návštěvnicích. Záclony zavlály ve větru a ona se natáhla nahoru, nahmatala vrcholek středového dílu okna a zabouchla ho. Vzduch v pokoji znehybněl. Až příliš. V koutě mezi postelí a nočním stolkem se krčil stín o velikosti malého dítěte. Jeho okraje se chvěly v neexistujícím vánku. Otočil kouřovou hlavu a pohlédl na ni očima plnými inkoustu. Quinn couvala, dokud nenarazila bokem na kraj okenní římsy. Jakmile se světlo opět objevilo,

vypálilo to černé stvoření a nezanechalo žádný důkaz, že vůbec existovalo. Dvakrát zamrkala. Stíny a nic víc. Zahrávaly si s ní unavené oči.

Zpod postele vykukoval pár černých bot. Došla blíž, vykopla boty na světlo a sklonila se, aby je zvedla. Na podrážce jedné z nich byl přilepený suchý list. Odloupla ho a zvedla k nosu. Byl cítit plísní a vlhkostí, čerstvý z procházky podzimmím lesem. *Zem zemi*. Roztřeseně list upustila, popadla jednu botu a bušila jejím podpatkem do zlatého listu, dokud ho nerozdrtila na hnědý prach.

„Nechte. Mě. Na. Pokoji.“ S každým úderem zavrčela jedno slovo.

Mobil zavibroval, zatančil na nočním stolku, až spadl na podlahu a vylekal ji. Tři hluboké nádechy potlačily nervozitu. Popadla telefon, klekla si na podlahu a přečetla si novou zprávu.

MUSELA JSEM ZAS JÍT ČASNĚ. ZAS PROBL SE STAV NÁVRHEM. NA LINCCE JSOU \$ NA PIZZU VEČER. NEČEKEJ. PŘIJDU POZDĚ. MÁM TĚ RÁDA. HEZKÝ DEN VE ŠKOLE

Maminčina textovka zaváněla radami z webových stránek pro rodiče, jako komunikujsesvypubosem.com. Quinn otevřela klávesnici na dotykovém displeji.

DÍKY, MAMI. UVIDÍME SE ZÍTRA. NEPŘEDŘI SE. MÁM TĚ RÁDA.

Strčila mobil do kapsy, vstala a oprášila si kolena. Bylo načase přestat se třást strachy před stíny a pohnout zadkem, nebo přijde pozdě do školy, a to nesnášela. Vyhlédla za roh, zhluboka se nadechla a vstoupila do kaluže jantarového světla ozařujícího chodbu. Temná díra dveří do koupelny se otvírala napravo o tři metry dál. Přitiskla se zády ke zdi a sunula se chodbou, dokud nenarazila ramenem do dveřního rámu. Vypínač byl až uvnitř té inkoustové místnosti. Vtiskla se do kouta, nahmatala ho a ucukla rukou zpátky do bezpečí; světlo uvnitř zablikalo a rozzářilo se.

Quinn zvedla bradu, potlačila obavy a vešla; před zrcadlem svým oblíbeným falešným anglickým přízvukem promluvila na svůj odraz. „Nemrtví už nejsou v kurzu. Nezvítězíš tenhle den, když budeš vypadat jako postava z hororu.“ Zahihňala se a sledovala prázdný prostor za svým odrazem, aby se ujistila, že je pořád sama. „Bože, není divu, že tě poslali na lavičku. Mluvíš jako šílenec a jsi bledá jak upír. A na rovinu, upíři jsou z módy. Pokus se dát trochu do pořádku s pomocí malého mávnutí kouzelnou hůlkou.“ Zatočila ve vzduchu korektorem v tužce a pak si ho nanesla na tmavé kruhy pod očima. Přidala trochu tvářenky, trochu maskary a růžový lesk na rty, pak mlaskla rty. „Lepší.“

Vyšla zpět do světla v chodbě odhodlaná zachovat klid, ale jakmile se nohy dotkly podesty schodiště, zjezily se jí chloupky na pažích. Prudce otočila hlavu a prohlédla si prázdný prostor za sebou. Držela se při zdi a rozhlížela se po hromadící se mlze, zatímco sestupovala po osvětlených místech ze schodů. Chovala se, jako by jí bylo sedm a ne sedmnáct, když se tak plížila po schodišti za denního světla. Vlastně ne. Ani sedmiletá holka by nedopustila, aby ji její sny takhle děsily. Co by si lidi pomysleli, kdyby viděli, jak se kryje před imaginárními stvůrami ve tmě? Začínala pochybovat o své přičetnosti. Byly to jenom sny. Stíny neožívají a nepokoušejí se člověka zabít, ale bez ohledu na to, jak iracionální jí to připadalo, byl její strach stejně skutečný, jako chladný nůž přitisknutý k hrdlu.

Když stanula na pevné dlažbě kuchyňské podlahy, svaly se začaly uvolňovat. Přízemí s prosklenými stěnami se jí zdálo bezpečné. Vysokými skleněnými tabulemi proudilo dovnitř sluneční světlo a Quinn si zastínila oči, dokud si nepřivykly na ten jas. Kuchyně zářila jako v ukázkovém domě. Nemohla si vzpomenout, kdy se v ní naposledy skutečně vařilo.

Zpod klíčků od auta na desce kuchyňské linky z černé žuly vykukoval Andrew Jackson. Quinn dvacetidolarovku přeložila a strčila si ji do kapsy. Možná si večer objedná

čínu – příjemná změna po spoustě pizzy. Vzala si ze skříny cereální tyčinku a další dvě plechovky Red Bullu, jednu otevřela a polovinu vypila cestou ven.

Čtvrt hodiny nato zajela Quinn na jedno z posledních volných míst na školním parkovišti a podívala se na hodinky. Má ještě šanci přijít na hodinu včas – když poběží. Zabouchla dvířka třeshňově rudého mustangu a vyrazila k hlavnímu vchodu.

Oběhla bílý pick-up a strnula. Cestu k předním dveřím blokovali Jeff s Kerstin. Líbali se.

Quinn se skrčila za korbou pick-upu a doufala, že si jí nevšimnou. Chtěla se dívat jinam, ale ti dva přitahovali její oči jako magnet. Jeff hladil Kerstin po vlasech a tiskl se tváří k jejímu krku, jako to dělal jí. Kerstin mu okusovala ucho. Zasmál se. Jeff vypadal šťastně. Bez ní.

Quinn si utřela slzy stékající po tvářích. *Neopovažuj se plakat*, nařídila si, ale její emoce byly tvrdohlavé a bolest z toho, že jí Jeffa přebrala tahle sukuba, příliš živá. Sevřel se jí žaludek, a tak si na něj přitiskla ruce, aby se jí vnitřnosti neroztrhaly na milion kousků. *On za to nestojí*, zopakovala si jako mantru a potlačila vzlyk.

Když Kerstin popadla Jeffa za ruku a zmizeli v budově, Quinn zaplavila úleva. Opřela se o pick-up a chladný plech chladil sílící žár ve tvářích. Jakmile dala volný průchod zadržovaným slzám, bolest v hrudi polevila; aspoň že si nevšimli, jak se tam schovává a bulí jako hlupák.

Od schodiště před školou se přiblížily spěšné kroky a zastavily se na druhé straně pick-upu. Sakra, Kerstin si jí přece jenom všimla a rozhodla se vrátit a vysmát se jí. Žaludek se opět zkroutil. Bránit se před Kerstin bylo to poslední, co Quinn toho rána potřebovala.

Chovej se přirozeně, jako kdybys něco upustila. Zastavila ses, abys to zvedla, nijak to nesouvisí s ní a Jeffem.

Quinn si utřela poslední slzu a zhluboka se nadechla. S vysoko zvednutou hlavou si nenuceně narovнала batoh a vykročila ven, aby jí čelila. Ale Kerstin nikde. Quinn obešla

pick-up ve snaze najít zdroj kroků. Někdo se za ní zahihňal. Quinn prudce otočila hlavu a přešla pohledem řadu zaparkovaných vozů, ale nikoho neviděla.

„Kerstin!“ Doufala, že se odněkud mezi auty vynoří Kerstinin šklebící se obličej. „To není vtipný!“

Další zahihňání a tiché kroky podél řady aut směrem k ní, než se zastavily na opačné straně modré hondy. „Vím, že tam jsi.“ Odmlčela se a čekala na odpověď, jenže ta nepřišla. Pokud si s ní nezahrávala Kerstin, tak kdo?

Zleva se k ní připojil stín. Slunce ohřívalo beton okolo něj a zesilovalo kontrast naprosté temnoty, který se vedle ní vytvořil. Quinn zadržela dech a levou nohou jí projel třas.

Černá silueta ležela na betonu jako namalovaná, dlouhá a útlá, jasně ohraničená, s batohem pověšeným na jednom rameni. Quinn se pohnula a silueta se pohnula s ní.

Když se slunce ukrylo za další kupou mraků, silueta zeslábla, obrysy se rozmazaly a zešedly. Bojím se vlastního stínu. Fakt ubohý. Quinn dlouze vydechla, potřásla hlavou nad svým absurdním chováním a zamířila ke vchodu do školy. Tentokrát se masa stínu rozdělila ve dvě, jedna část se pohnula s ní, druhá přesunula nalevo. Dva totožné obrysy Quinn stály jako zrcadlové obrazy na obou jejích stranách.

Quinn se rozbušilo srdce rychleji.

„Kerstin?“ Sledovala stínová dvojčata a udělala další krok. Pravý stín ji následoval, ale levý se pohnul o zlomek vteřiny později, jako by se plížil za ní. „Jeffe?“ Jeho jméno vyznělo jako fňuknutí.

Její stínový pronásledovatel se naklonil dopředu a ohýbal se v pase, až se jeho nehmotné rty dotkly jejího ucha. Jeho chladný dech způsobil, že se jí roztráslly všechny svaly, a přimrazil ji na místě. „Už odešli na vyučování, ani na tebe nepomysleli. Rozhlédni se kolem. Jsi sama, Quinn,“ zašeptal.

Jediný způsob, jak se dostat z té noční můry, byl probudit se. Quinn se štípla tak silně, až si udělala modřinu, a paži jí projela bolest. Zalapala po dechu. Byla úplně vzhůru.

Strčila si prsty do uší a zabroukala Mary měla jehňátko, ale hlasy se nenechaly přehlušit. *Stíny nemluví. Celé je to výplodem její mysli, kterou nedostatek spánku dohání k šílenství.*

„Líbají se, osahávají. Nemohou se jeden druhého nabažit.“

Pohupovala se dopředu a dozadu v rytmu písničky, jako by opakování mohlo vyhnat stíny z její mysli, ale ty naopak zněly hlasitěji a rozhodněji.

„Líbal tě taky takhle? Jako by tě chtěl sníst?“ Hlasy ji provokovaly, aby si vybavila jejich poslední polibek.

„Sliboval, že ti o prázdninách zavolá každý večer. Bylo to tak? Kolikrát se ti ozval?“

Quinn potřásla hlavou a broukání přešlo ve zpěv. Nechtěla myslet na to, jak jí slíbil, že každý večer zavolá, ale po prvním týdnu telefonáty úplně ustaly.

„A ten polibek, než tě opustil?“

Jich poslední polibek. Toho nejhoršího druhu, letmý, jaký dává bratr sestře.

„Ne.“ Stíny odpověděly na otázku, která se jí mihla hlavou. „Nikdy tě nemiloval. Ne tak, jak miluje Kerstin.“

Quinn se nemohla nadechnout, jak se jí sevřelo hrdlo. Teď jí četly myšlenky. „Padejte mi z hlavy.“

Temné stíny se zasmály a vzaly se za ruce. „Ale máš nás. My tě nikdy neopustíme.“ Kroužily kolem, tančily, zpívaly a škádlily ji, jako duševně postižené děti na hřišti. „Kerstin je hezká.“ Vír masy zahaloval všechno šedou mlhou.

„Sklapněte,“ zaprosila potichu Quinn, vzhledla a uviděla malou blondýnku; dívka se zastavila v polovině schodiště ke vchodu a zírala na ni s otevřenou pusou. Viděla je také? Quinn si projela vlasy rukama, aby to vypadalo, že si je chce stáhnout do culíku, a ne že si zakrývá uši a mluví s hlasy bez těl. *Takhle se cítí člověk, který přichází o rozum. Čalouněná celo, už jdu.* Dívka se podívala na zem a spěchala k budově.

„Kerstin je chytrá.“

„Ticho!“ vyštěkla Quinn.

„Kerstin je...“

„Držte hubu!“ Slova se odrazila od aut na prázdném parkovišti a splynula se zazvoněním ohlašujícím začátek první hodiny.

„Jdeš pozdě, Quinn,“ posmívali se duchové.

Quinn sevřela ruce v pěsti, zavřela oči, zaskřípala zuby a rozmáchla se po kouřovém obličejí. Pěst zasáhla jen vzduch, a když otevřela oči, stíny byly pryč. Stála sama na docela normálním parkovišti v normálním školním dni. Ale v tom okamžiku se všechno změnilo. Buďto předtím usnula, nebo se její noční můry už nevyskytovaly jen ve snech.

Kapitola dvě

Aron Collier si narovnal batoh na zádech a rozhlédl se Achodbou, přitom hbitě nastavoval kombinaci zámku své skříňky a mezi jednotlivým čísly zvedal hlavu, aby se ujistil, že Quinn ještě nevyklouzla do jídelny. O pouhých čtrnáct řad dál se objevovala a zase mu mizela z očí, jak přicházely a odcházely skupinky hladových studentů.

Na hodině anglické literatury se ocitli ve stejné diskusní skupině, aby debatovali o tom, jestli Hamlet opravdu miloval Ofélii. Quinn si omotávala vlasy kolem prstu, podivně tichá, když argumentoval, že Hamletova láska k Ofélii byla upřímná, ale touha po pomstě přehlušila všechny ostatní emoce.

„Co si o tom myslíš, Quinn?“ zeptal se.

Trhla sebou. Její oči se upřely do jeho: byly zarudlé, unavené a make-up nemohl zakrýt tmavé kruhy a pytle pod očima. Zjevně se mnoho nocí pořádně nevyspala.

„Souhlasím.“ Odvrátila se od něho a vrátila se k bezmyšlenkovitému omotávání vlasů, zatímco debata pokračovala.

Měl chuť se jí dotknout, zahlédnout aspoň útržek toho, co jí trápí, ale nevěděl, zda by jeho schopnosti fungovaly. Byly přinejlepším nespolehlivé a jeho napojení nebylo nejspíš dost silné na to, aby vyvolalo něco víc než jeho vlastní touhu. Potom by musel vysvětlit nedovolený dotek. Místo toho zatáhl ruce do rukávů košile, jako by jim nedůvěřoval.

Pak se posadila vedle něho při hodině matematiky a mučila ho svým parfémem s vůní sladkého jablka. Kolem krku měla pevně omotanou šálu jako štít proti světu. Ťukala si koncem tužky do hřbetu ruky a vrtěla se na židli, zatímco pan Gordon drmolil cosi o diferenciálním počtu. Z batohu jí vyčuhovala plechovka Red Bullu. Každých pár minut přejela po vršku plechovky rukou, jako by na něm byla závislá.

Aarona zase rozptylovala jeho závislost na Quinn. Už několik hodin ji pozoroval, svou múzu, a slova mu z pera plynula sama od sebe:

Můj život začal pod bledým měsícem.

Ruku v ruce.

*Bezduchá zahrada mého srdce
rozkvetla ve světle tvých očí.*

Poznat tě.

Milovat tě.

Alfa a omega.

Konec a začátek

života, jaký znám.

Přepsal báseň pětkrát, aby dosáhl dokonalého rukopisu, a zapamatoval si ji, stejně jako si pamatoval její obličej. Počkal, až se pan Gordon obrátí zpátky k bílé tabuli, a složil papír do malého čtverečku. Měl v plánu hodit ho Quinn do zpolu rozepnutého batohu a možná se jakoby náhodou dotknout její ruky, až bude sahat pro útěchu té plechovky.

Minuty plynuly. Složený papír vůbec neopustil jeho ruku a brzy zazvonilo. Quinn popadla batoh a vyběhla ze třídy.

Aaron zmuchlal papír v ruce a pohřbil ho na dně odpadkového koše.

Teď se nabídl štastná šance číslo tři a on byl odhodlaný se jí chopit. *Řekni jí něco, než se objeví Reese a ostatní.*

Aaron si v duchu nazkoušel, co jí poví. *Jsem do tebe zamilovaný od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl. Jeff je idiot. Chod se mnou. Jsme stvoření jeden pro druhého.* Potřásl hlavou. Z toho závěru přímo křičel špatně skrývaný rozkaz. Určitě měl na víc. Byla to jen další dívka a on mluvil s dívkami v jednom kuse – i s ní mluvil snad tisíckrát. Ale teď, když byla nezadaná, se mu slova přičila v hrdle.

„Ahoj Aarone! Jak je?“ Marcus se opřel o sousední skříňku a svalnatým ramenem mu zakryl výhled na Quinn.

Aaron se posunul doprava, až mu v zorném poli opět zazářily její zlaté vlasy. *Kerstin je děvka a Jeff pitomec. Zaslouží si jeden druhého a ty si zasloužíš víc.* Byla to pravda, ale řečená moc bez obalu.

„Kámo, nejsi rytíř Jedi. Nemůžeš použít sílu, abys z ní stáhl šaty jen tím, že na ni budeš zírat. Věř mi, zkoušel jsem to.“ Marcus soustředil všechnu svou pozornost na Quinn. „Ne. Pořád to nefunguje.“ Povzdechl si a zkrřížil paže. „Nechápu, proč Luke Skywalker nikdy nepoužil sílu, aby se podíval, co je po Leinými zlatými bikinami.“

„Třeba proto, že byla jeho sestra?“ Aaron se přehraboval ve skříňce a hledal učebnici ekonomie. *Poslyš, Quinn, jsi v pořádku? Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala. Umím skvěle naslouchat.* Ne, moc holčičí.

„To je fakt na prd.“ Marcus se otřásl. „Ale moje sestra není, tak o ní snít můžu, ne?“

Poslyš, Quinn, otřásla jsi mým světem. To znělo jako Marcus. Aaron musel být sám sebou.

„Koukni, vím, že nad ní slintáš od chvíle, co ses sem přestěhoval, a ona je teď konečně nezadaná, ale je problémová, kámo. Nejdřív se s ní rozešel Jeff, pak je tam ta tahanice o post kapitánky roztleskávaček a teď se říká, že ráno přišla

pozdě proto, že mluvila na parkovišti sama se sebou. Chlape, posloucháš mě?“ Marcus ho pleskl přes ucho.

Aaron sebou trhl, lalůček ho stále boledl po propíchnutí dírky na náušnici. „Jo, slyšel jsem tě.“ Uhodil pěstí do skříňky. „Tak je trochu ve stresu, no. Ty jsi nikdy nepřišel pozdě do školy? A kdo občas nemluví sám se sebou? Možná používala nějakou tu bezdrátovou handsfree sadu a s někým telefonovala.“

„Hele, kámo, nic jsem tím nemyslel.“ Marcus zvedl omluvně ruce. „Je jenom nezvyklý, když Quinn Dokonalá přijde pozdě, to je všechno. Nikdy bych tvoji holku nekritizoval.“

„Není moje holka. A nikdo není dokonalej.“

„Jo, to určitě. Že není dokonalá? Podívej se na ni, člověče! Ty vlasy, zadek, nohy, co vedou až po tu krátkou sukýnku, jaký nosí roztleskávačky.“ Marcus se zazubil. „Neříkej mi, že nikdy nemyslíš na tu minisukýnku.“

„Ta sukně je jistý plus,“ připustil Aaron. „A její úsměv.“

„Jo, její obličej taky není špatnej.“

„A je chytrá.“ Aaron vytáhl z kapsy kytarové trsátka, otáčel jím mezi prsty a odhadoval, kolik je dělí kroků.

„A ona pořád visí na svém ex. Fakt problémová holka, brácho. Podívat se, ale nesahat, to je moje rada. Jsme v posledním ročníku. Můžeš mít každou holku, kterou budeš chtít. Viděl jsi to nový maso, co chodí po chodbách? Můžeme si posloužit jako ze švédského stolu.“

„Jsem plnej, díky.“ Aaron se zhluboka nadechl, připravený jít do toho po hlavě. Tentokrát to udělá. Promluví si s ní, pozve ji na rande.

„Proč marnit další čas na Quinn, když kolem pobíhá tolik koček? Jenna po tobě jede. Je neskutečně sexy a máte toho tolik společného: hudbu, skupinu a ty rozbouřené hormony.“

„Jenna je jenom kamarádka.“

Nejmíň patnáct kroků.

„A co Marie? Jo, jo, Marie je taky perfektní. Udělala by pro tebe první poslední.“ Marcus si odkašlal a pokusil se

co nejlépe napodobit Marii. „Ach, Aaron je tak záhadný a hezký.“ Poplácál Aarona po rameni a vrátil se k hlubokému tónu. „Řekla o tobě, že jsi sladkej. Věřil bys tomu? Samozřejmě nejsi tak sladkej jako já. Já jsem jako tyčinka Mars a ty spíš jako Twix.“

Deset dlouhých kroků, dvacet krátkých.

„Tak co si jednou vybrat? A mám pár dalších kousků,“ řekl Marcus.

„Jasně, pane Panici. Spousta řečí a skutek utek.“ Aaron uhodil Marcuse pěstí do ramene.

„Hej, ne tak nahlas. Zkaziš mi pověst.“ Marcus se rozhlédl kolem sebe, jako by se bál, že je někdo zaslechl, a pak mrkl na Aarona. „Kámo, mohl bys mít každéj tejden jinou holku a ty se rozhodneš zůstat singl. Co to s tebou je?“

„Nemám na přítelkyni čas.“

„Jo, pokud to nebude Quinn. Kromě toho, kdo tady mluví o přítelkyni? Já mluvím o sedmi minutách v ráji, chlape, ne o vztahu.“

„Mám jiný věci na přemýšlení. Rodinu, známky, vysokou.“ Aaron se podíval na hodinky. *Pohni zadkem.*

„Jo, a já mám ve skříňce lepríkóna. Jsi mizernej lhář. Ale musím uznat, že je vážně fajn.“ Marcus se odmlčel a prohlížel si Aarona. „Moment. Ty to myslíš vážně? Fakticky jsi ji chtěl pozvat na rande? Proto sis zastrčil košili do kalhot?“ Marcus přičichl k Aaronovu krku. „Kámo, kolik kolínský sis na sebe dneska ráno napatlal?“

„Sklapni.“ Aaron si vytáhl košili z kalhot a rozcuchal si vlasy. Vypadat jako pozér bylo to poslední, co chtěl.

„Chlape, nevěděl jsem, že to myslíš vážně. Zapomeň na to, co jsem říkal o tom, že je problémová. Jestli ji fakt chceš, máš moji podporu. Quinn rozhodně potřebuje trochu útěchy, jestli víš, co myslím.“ Marcus našpulil rty a zamlaskal jako při líbání.

„Zrovna jsem plánoval další kroky, když mě vyrušila tvoje velká huba.“ Aaron se rezignovaně opřel o skříňku.

„Každopádně je už pozdě.“ Aaron ukázal do chodby, kde se Quinn připojila ke skupince kamarádek.

„Ty dovolíš, aby tě zastavily? Říkáš, že Quinn není dokonalá, ale chováš se, jako by to byla jediná holka na světě. Dospěj trochu a padej za ní.“

„Ani nevím, co jí mám říct. Všechno, co vymyslím, stojí za prd.“ Aaron si převaloval trsátka přes klouby ruky sem a tam jako při starém kouzelnickém triku s mincí.

„Jako známej děvkař na Westlandské střední tě proškolím.“

„Správně, Cyrano, mluv.“

„Přijdeš k ní, položíš jí paži kolem ramen, usměješ se a řekneš,“ Marcus se odmlčel kvůli dramatickému efektu, „Quinn, jsi celý můj svět.“

Aaron se zasmál.

„Co je na tom k smíchu?“ Marcus zkřížil paže na hrudi. „Holky po týhle větě šílej.“

„Nechceš mi snad tvrdit, že to vážně zabírá. Vsadím se, že jsi to nikdy ani nezkusil.“

„Tak tohle mě ranilo.“ Marcus si přitiskl dlaň na hrud v parodii na bolest. „Minulej týden jsem touhle větou sbalil mega suprový dvojčata.“

„Tvoje fantazie se ti pletou s realitou.“ Aaron strčil trsátka zpátky do kapsy, kam patřilo.

Marcus pokrčil rameny. „Dobře, tak jsem tu větu ještě nikdy nepoužil, ale věř mi. Uspěje s ní i naprostej lúzr.“

„Dokaž to. S Quinn je tam Teresa Moonová. Vyzývám tě, abys na ni tu větu použil hned teď.“

„Žádnej problém, chlape. Sleduj mistra při práci. Ani nemrkleš a bude moje.“ Marcus si prohrábl vlasy dozadu a blýskl na Aarona svým nejlepším úsměvem. „No, jdeme. Sám nepůjdu.“

Čtrnáct kroků.

Aaron té výzvy zalitoval. Teď ji bude muset oslovit.

Deset.

Nemohl tam jenom stát jako figurína ve výkladní skříni.

Devět.

Jasně, už s ní mluvil několikrát.

Osm.

Ale teď to bylo jiné. Už nechodila s Jeffem.

Sedm.

A to znamenalo, že by mohl mít šanci.

Tři pokusy a Quinn stále nemohla trefit správnou kombinaci čísel. Ohlédla se přes rameno. Její dvojníci zmizeli, ale pocit, že ji někdo sleduje, ne.

Vůbec to nesedělo. Vždycky to byly noční můry. Neobjevovaly se za denního světla, aby ji děsily, když byla vzhůru. Musela zadřímnout, když čekala, až se Jeff s Kerstin přestanou olizovat, a probudil ji školní zvonek. To bylo jediné vysvětlení.

Zalomcovala držadlem skříňky a zkusila to znovu. Napočtvrté se skříňka jako kouzlem otevřela s obvyklým zavzáním. V řadě tam stály knihy s různobarevnými obálkami. Zasunula učebnici literatury do mezery vedle učebnice matematiky a vytáhla tlustou učebnici francouzštiny z jejího místa mezi chemií a ekonomií. Něco ji poklepalo na rameno. Prudce se otočila; před ní stála s rukama za zády a úsměškem na tváři Kerstin.

„Co chceš?“

„Tohle jsem našla v Jeffově skříňce.“ Kerstin strčila Quinn před oči červený rámeček ve tvaru srdce. „Už to nechce.“

Quinn chňapla po fotografii.

„Díky, Kerstin. Je od tebe milé, že ti tak záleží na mých citech.“ Quinn do těch slov dala tolik sarkasmu, kolik dokázala.

„To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, Kvěčko.“ Kerstin jí věnovala pohrdavý úsměv.

„Tak mi říkají jenom kamarádi.“

„Copak my nejsme kamarádky?“ Kerstin si zakryla ústa v předstíraném šoku. „To mě ranilo.“ Ušklíbla se. „Ale

překonám to. Uvidíme se na tréninku. Jo, málem bych zapoměla, ty si ‚dáváš pauzu‘. Aspoň budeš mít spoustu času na učení. Trenérka Whiteová mě požádala, abych tě ve tvý nepřítomnosti zastoupila jako kapitánka.“ Počkala, až Quinn tu novinu vstřebá. „Co? Žádná vtipná odpověď? Nastavím druhou tvář.“ Provokativně otočila hlavu tváří ke Quinn. Skoro to zabralo.

„Ne? Škoda. Moc ráda bych byla kapitánka nastálo.“ Kerstin se usmála a zamiřila chodbou pryč. „Pěkný den,“ zavolala přes rameno, aby si naposledy koplá.

„Jo, tobě taky.“

Quinn přejela po rámečku prstem. Dívala se z něj na ni její oblíbená fotka jich dvou. Jeff, vysoký blondák, měl na sobě mikinu ve fialových a červených barvách Westlandské střední. Na hrudi mu zářil mustang. Quinn stála vedle něho, drobná vedle jeho metru devadesát. Vždycky se v jeho objetí cítila v bezpečí.

„Čtyři roky,“ zamumlala k fotografii, jako by to byl živý Jeff. „Věřila jsem ti. Co na ní vlastně vidíš? Bože, kéž by nikdy nevynalezli foťák.“ Hodila rámeček dozadu do skříňky a zabouchla ji.

„Ahoj. Co tě dneska štve?“ Do Quinn se zavěsila Teresa. „Nech mě hádat. Kerstin?“

„Je jako vyrážka, který se nemůžeš zbavit,“ řekla Quinn. „Vážně, Reese, někdy bych ji nejradši praštila do toho jejího pihovatýho nosu.“

„To chápu.“ Teresa Quinn objala. „Ale ona za to fakt nestojí.“

„To se ti snadno řekne. Tobě kluka neukradla.“

„Nemůžeš ukrást kluka, který se nechce nechat ukrást.“ Teresa si odhrnula z obličeje dlouhé černé vlasy. „Kromě toho, jsou to už víc než dva měsíce. Jeden by si myslel, že ji už přestane bavit tě tím provokovat. Kdy se z ní stala taková mrcha?“

„V den, kdy se narodila,“ řekla Quinn.

„Ahoj Kvěčko! Reese!“ Přes chodbu přeběhla Ami s náručí plnou knih a rozzářenýma očima. „Chcete slyšet novinu?“ Ami to ze sebe začala sypat, aniž počkala, až odpovědí. „No, právě jsem se doslechla od Tyry, která se doslechla od Ashley, že Marie je po uši zamilovaná do Aarona Colliera. Těžko se jí divit. Je roztomilej. Sama bych s ním ráda chodila. Samozřejmě kdybych nechodila s tím svým.“

Ami se usmála, přesunula si knížky v náručí, postrčila si brýle od Gucciho výš na nos a zhluboka se nadechla.

„Viděly jste tu motorku, na který Aaron jezdí? A jeho náušnici? Snažila jsem se o něm zjistit víc od Marie, ale je *mucho misterioso*. Žije ve Westlandu už rok, ale nikdo toho o něm moc neví. Marcus pověděl Marii, že Aaron žije se svým otcem a bratrem v Oakmontu, ale nikdy ho tam nepozval. Není to nijak extra čtvrt. Možná se tak stydí, že tam nikoho nezve, nebo je třeba vrah se sekyrou. A Marcus říká, že hraje v kapele. Sexy muzikant vraždící sekyrou. Jsem z toho celá pryč. No, Marie chce, aby ji vzal s sebou na sraz absolventů, ale zdá se, že on nemá zájem. Posloucháte mě?“ Ami sledovala Quinnin pohled přes chodbu. Jeff a Kerstin na sebe byli přilepení rty a líbali se jako o život.

„No věřila bys tomu? Stihnou se vůbec nadechnout? Nechte si to do ložnice!“ křikla Reese na bojovníky s jazyky. „To je ale kretén. Měla bys být ráda, že s ním už nechodíš.“

Reese s Ami se přesunuly před Quinn, aby jí zakryly výhled, ale pohled z rána i tenhle se jí už vpálily do mozku. Za pravým okem jí začala pulzovat tupá bolest a rychle se šířila přes čelo. Quinn si promnula spánky a opřela se o skříňku, příliš unavená, než aby se o to starala.

„Jo, úplně ho vyžeň z hlavy!“ dodala Ami. „Kerstin se ti nikdy nevyrovná. Jo, je teď s Jeffem a trenérka Whiteová ji jmenovala kapitánkou roztleskávaček, dokud si nezlepších prospěch...“

„Kdo ti tohle pověděl?“ vyštěkla Reese.

„Nikdo. Není tak těžký si to domyslet. Trenérka Whiteová říká, že je to proto, že jsi pod velkým stresem, ale všichni

vědí, jak je to ve školním řádu. Co se stalo, Quinn? Vždycky jsi měla samý jedničky. Jasně, tohle je pro tebe špatnej rok proto, že ti Kerstin ukradla kluka, ale – “

„Myslím, že jí tím moc nepomáháš.“ Reese do Ami dloubla, aby sklapla.

Byla to pravda; Ami jí nepomáhala. Bože, tak moc chtěla zmizet. A k tomu všemu, kam se Quinn podívala, viděla Jeffa a Kerstin, jak se ocucávají. Docházela jí energie a těžkla jí víčka, rytmus rozhovoru mezi Ami a Reese ji uspával. Na vteřinu zavřela oči.

Ze skříněk se vyvalila mlha a zahalila ji jako drtvivá beznaděj. Amiin a Reesin hlas zněly jako kilometry daleko. Jejich postavy zakryté mlžnou tmou jí mizely před očima a opět se objevovaly. Soustředila se na černobílé dlaždice na podlaze chodby a doufala, že se uklidní.

Teď ne. Teď ne. Soustřed se, Quinn, soustřed se na ty dlaždice. Ty však začaly splývat dohromady a zešedly jako mlha, která ji obklopovala.

Snažila se bojovat, snažila se promluvit na kamarádky, snažila se vykřiknout – udělat cokoliv, čím by zahнала pocit, že se topí. Podlaha se teď přiblížila. Chladné černobílé dlaždice stoupaly k ní, aby uklidnily její ztrápenou mysl.

Kapitola tři

„Ahoj holky. Jak je?“ Marcus na ně zamával, zatímco se s Aaronem prodíral davem. Reese zamávala také, ale Aaron se soustředil na Quinn. Stála mezi Ami a Reese, oči zavřené, obličej bílý jako křída. Kymácela se ze strany na stranu jak mraokdrap při zemětřesení. Každou vteřinu mohla upadnout.

Pak se jí podlomila kolena. Aaron udělal dva dlouhé kroky a cestou odstrčil jednoho bezmocného prváka. Chytil Quinn

do náručí dřív, než udeřila hlavou o zem. Klebetění při obědě, pohyb v chodbě, všechno kolem něho se zpomalilo. Ami se zarazila uprostřed věty, Reese uprostřed mávnutí.

Jakmile se jeho kůže dotkla její, ucítil v přední části mozku povědomé brnění, záblesk a pak úder blesku. Než stačil Quinn vytěsnit, zalila ho vlna intenzivního strachu a skoro ho srazila na zem. Svalil se na skříňky a skřípal zuby, jak bojoval s bariérou, psychickou zdí mezi nimi.

„Kámo!“ Marcusův hlas přivedl Aarona zpátky do reality a strach z Quinn se změnil v tiché hučení vzadu v mozku. Brnění ustalo.

Svezl se na podlahu a položil si její hlavu do klína. „Dojděte pro paní Chinovou,“ řekl malé skupince, která se shromáždila okolo nich, než sklonil hlavu k jejím rtům. Zaplavila ho úleva, když na tváři ucítil Quinnin teplý dech. „Quinn, slyšíš mě?“

Zavřel oči, dotkl se rty jejího čela a povolil uzdu své schopnosti. Vypustil pramínek světla skrz bariéru, soustředil se, aby zachoval klid, a promítl do Quinn lásku a bezpečí. Brnění v přední části mozku opět pomalu sílilo, až přišla jiskra a pak oslepující záblesk, když se otevřel jejímu podvědomí.

V jeho mysli se objevila Quinnina tvář, bledá a zastíněná. Usmála se a vykřikla. Zaplavila ho její bolest, vztek, touha, pocit porážky, vyčerpání a strach, to všechno najednou. Usilovně bojoval, aby nad nimi získal nadvládu, uklidnil její emoce a nastolil rovnováhu, ale ať se snažil sebevíc, její emoce ho přemohly. Změnil taktiku a pokusil se opět vztyčit bariéru dřív, než se jeho smysly přetíží, ale bylo příliš pozdě. Přemohla ho síla jejich spojení.

Quinnin obličej se proměňoval, dokud jedna tvář nepřekryla druhou. Kůže pulzovala a vteřinu po vteřině se měnila z klidné a krásné v ječící a cizí, jak se její rysy kroutily a oči změnilly barvu na zlatou a pak zpátky na modrou, jako by se cosi snažilo prodrat ven. Jakási černá masa zatlačila klid pryč. Třásla se a drápala, rvala jí maso zevnitř, zatímco Quinn

bojovala proti temnému tvoru ve svém nitru. Náhle se jí po obličeji rozlil úsměv a po tvářích jí stékaly krvavé slzy.

„Pomoz mi,“ vyslovila bezhlesně, než se opět proměnila.

Temný tvor uvnitř Quinn upřel na Aarona své zlaté oči. „Ty!“ zasyčela a vrhla se k němu, zatímco se proměnil v nezřetelnou mlhu bez tváře.

Aaron proti ní napřel všechnu svou energii a ona vybuchla ve světelné kouli. Pouto, které ho spojovalo s Quinn, se přetrhlo. Zabouchl dveře v bariéře a jiskry se stáhly. Když oddálil rty od Quinnina čela, srdce mu divoce bušilo. Nikdy nepocítil nic tak intenzivního; nic nechtěného neproniklo jeho bariérou od chvíle, kdy se jí naučil ovládat.

Neměl ponětí, jak dlouho ho Quinnina noční můra svírala. Vteřiny? Minuty? Dost dlouho na to, aby se kolem shromáždil velký dav. Mohl si jen představovat, jak vypadal, skloněný nad Quinn se rty na jejím čele. Jako úchyl.

„Mohl by někdo přinést vodu?“ zeptal se, ale nikdo se nepohnul. „Copak jste všichni usnuli? Nevidíte, že je v bezvědomí? Přineste jí trochu vody!“

„J-já nějakou mám.“ Reese podala Aaronovi vodu ze svého batohu. „Nevím, co se stalo. Stály jsme tady, mluvily a najednou bác! Děsně divný. Svalila se na podlahu a ty ses objevil jako Clark Kent. Myslíš, že bude v pořádku?“

„Jasně.“ Aaron pohládl Quinn po vlasech, opatrně, aby udržel na uzdě svou sílu, když se jí dotkl. „Můžeš tu láhev otevřít a špláchnout jí trochu na obličej?“

Reese si nalila trochu vody na dlaň a rozprášila kapičky prsty. Quinn se zachvěla víčka, otevřela se a znovu zavřela.

„Quinn? Děsíš nás. Jsi v pořádku?“ zeptala se Reese. „Kdyby si tak Marcus pospíšil.“

„Myslím, že se pokouší něco říct.“ Aaron přiblížil rty ke Quinnině uchu. „Quinn, slyšíš mě?“

Quinn si olízla rty a pohnula hlavou.

„Jeffe?“ řekla.